

[Erik Eriksen.]

Men så kan jeg ikke lade være med at sige til den højtærede statsminister, at han skal hviske f. eks. sin finansminister i øret, at også han skal rette sig efter dette. Hvis jeg har forstået ham rigtigt, har finansministeren netop under valgkampen givet udtryk for det modsatte — deri tager jeg vist ikke fejl. Derfor er det, der kan blive denne tvivl, denne dualisme, og det er det, jeg vil gøre den højtærede statsminister opmærksom på.

Ja, så har jeg ikke mere at sige.

Den højtærede statsminister siger, at han som sin opfattelse må give udtryk for, at efter valget burde der tidligere have været givet adgang til frie forhandlinger partierne imellem. Jeg må heroverfor sige, at jeg er mig ikke bevidst, at jeg var i stand til at hindre sådanne frie forhandlinger — de kan jo altid finde sted. Men også dette skal jeg lade ligge og slutte med til den højtærede statsminister, når han kommer her og siger: ja, du kender det fra din egen tid, vi må erkende samarbejdets vilkår, at sige: all right, det gør jeg. Og når statsministeren så siger: jeg går ud fra, at I vil give os de samme vilkår, som vi i sin tid gav jer, svarer jeg, at det kan han være sikker på, og han kan også være sikker på, at der ikke skal blive undervægt.

Aksel Møller: Man må for at forstå den debat, der føres ved en lejlighed som denne, være klar over, at det ikke blot er det, der bliver sagt, som tæller, men at det også er det, der ikke bliver sagt, der tæller. Når den højtærede finansminister endnu ikke har taget ordet for at vise mig, på hvilket sted jeg i min tale forleden har udtalt mig om inflatoriske tendenser, som vi kunne frygte for i øjeblikket, og som vi skulle indrette vor politik efter, går jeg ud fra, at hans tavshed overfor dette spørgsmål betyder, at vi er enige om, at han har misforstået mig.

Dernæst vil jeg gerne sige, for at det dog heller ikke skal være blandt det usagte, at den dagsorden, som er foreslået af det

ærede medlem hr. Aksel Larsen, vil jeg anbefale de ærede medlemmer at stemme imod — jeg synes, man for en ordens skyld bør sige det.

Så glæder jeg mig iøvrigt til, hvad der videre vil ske, efterhånden som den højtærede statsminister kommer i bevægelse med hensyn til sine synspunkter vedrørende de udenrigspolitiske spørgsmål, som altså var skubbet meget i skammekrogen under hans felttog fra april til september mod den daværende regering.

Den højtærede statsminister har i dag besvaret eller forsøgt at besvare det spørgsmål, jeg stillede ham om stationeringstilbudet. Han siger, hvad jeg egentlig også havde ventet, at han finder ikke, at vort forsvar, som er under opbygning, er stærkt nok til at klare sig selv, og han mener — hvad jeg håbede han havde set anderledes på — at selv under de nuværende forhold er en hjælp på 150 maskiner ikke tilstrækkelig. Det forekommer mig, at den højtærede statsministers argumentation er svag. Hvis forsvaret er under opbygning — og det er udgangspunktet, som vi begge erkender — betyder det altså, at der er tale om en fremadskridende proces; et led i denne fremadskridende proces henimod opbygningens fuldendelse er standpunkttagen til det såkaldte stationeringstilbud. Den højtærede statsminister kan naturligvis sige, at 150 maskiner mere eller mindre ingen rolle spiller, hvis vi bliver udsat for et overfald nu eller om et par måneder eller om et halvt år; men netop når statsministeren er opmærksom på, at der er tale om en fremadskridende opbygningsproces, har vi ret til at spørge ham: Hvornår kommer så det tidspunkt, da dette tilbud må behandles i en mere positiv ånd, end det hidtil er blevet behandlet af den højtærede statsminister? Jeg forstår på ham, at det kommer, når man skal til at diskutere spørgsmålet eller finde ud af en løsning på hele den nordre flankes problem. Det forekommer mig, at der kan være meget heri; men det afgørende må dog, set fra et dansk synspunkt, være,